

Đá Nở Hoa

Kỷ niệm xưa với Ký giả Lô Răng Phan Lạc Phúc

Phan Nhật Bắc

Tôi gặp ký giả Lô Răng Phan Lạc Phúc lâu quá không nhớ năm nào chắc khoảng năm 1993 thì phải

Anh mặc một bộ đồ dù giày Saut láng bóng tay cầm tẩu thuốc phì phà ông Quan này tốt nghiệp khóa 2 Thủ Đức đàn anh mấy ông Tướng nổi tiếng khóa 4, ông cũng đánh đấm một thời xong về cầm bút ông viết văn và viết bình luận rất hay, gặp ông nơi cái quán Huy Huy. Ông đi với ông Long Quân chủ nhiệm tờ báo Nhân Quyền. Anh em ngồi ăn và rai lai nói chuyện trên trời dưới đất.

Tôi cứ nhìn bộ đồ rằn ri Nhảy Dù của lính Anh rất đẹp rồi nói

- Bộ đồ này Trung Tá Nguyễn Đình Bảo thích lắm, ông cười nói

-Tao là lính đa Quốc gia Chú mày thẳng chuyên võ mông làm sao biết bộ đồ này Người ở lại Charlie thích?

-He he thì em nghe nói thôi

-Ông Long Quân chen vào -Thằng Quân Y này nó cũng ngẫu lắm anh dân cũng về Lào đó

-Ông lấy ông điều đập xuống cạnh bàn rồi nhìn tôi ánh mắt dò xét

-Nghe nói Chú mày cũng viết lách ngày xưa và có truyện đã xuất bản?

-Dạ Nhà xuất bản Đại Ngã vừa in xong em chưa có đồng ten tiền bản quyền thì đứt phim, tụi nó vào tịch thu đốt hết

-Thì bây giờ viết lại đi ;

-Thôi anh nặn óc viết chẳng có đồng xu ten, mà phải có số má họ mới đăng

-Anh có đọc mấy số Trắng Đen cũ Chú chơi ông Mẫn Giác một cú nghe được lắm

-Lúc đó trẻ người non dạ mà anh ưa húc bậy, bên trại Tị nạn buồn quá xả xú bấp cho hạ hỏa

-À em xin lỗi hỏi anh câu này nếu không phải thì bỏ qua em chỉ thắc mắc thôi

-Anh với Ông Phan Lạc Giang Đông có liên hệ gì không?

Ông Lô Răng chột lạng thỉnh một thoáng rồi nói

-Thì cũng bà con xa thôi; rồi làm thỉnh

Tôi cũng im miệng, bữa ăn vui trở lại khi có thêm mấy Quan Nhảy Dù kéo đến họ là đàn em không có ông nào lớn hơn Quan Lô Răng, mấy ông Hải Quân bạn ông Phan Lạc Tiếp

em ông Lô Răng, vui vẻ hết mình với ông, tôi ngồi chầu rìa buồn quá đi Toilet tẩu ra phía sau luôn, sáng hôm sau gặp tại quán Phở Chú Thế ông Lô Răng đưa tôi một trận Không kính nể các đàn anh, tôi đành đứng lên chào xưng tên họ Số quân rồi xin lỗi, mọi người cười cả đám

-Thằng Võ mông này nó chào đẹp và đúng nhịp như dân Võ Bị

-Thưa xa, Võ bị diễn hành thua TSQ nó từ đó ra mà, đàn anh ông Lô Răng kết tôi từ đó, mỗi khi ghé Sydney tôi đều tìm ông,đôi khi gặp mấy người làm báo và ông Chiêu Dương ông Hạ sĩ Nhất Giang xếp Typo cho Báo Quân Đội Tiền Tuyến giờ giàu sụ, tôi né không thích lắm,nhiều lúc ông kể chuyện về thời gian ông bị tù ngoài Bắc với từng câu chuyện thật vui và cảm động về bạn tù và Thượng Tọa Thích Thanh Long Giám Đốc Nha Tuyên Úy Phật giáo VNCH mà tôi tâm đắc nhất để viết lại câu chuyện này tôi mạn phép thân nhân ông ký giả Lô Răng tại Sydney vì tôi gần 20 năm không trở lại Sydney và không có Email

-Chú em! ông Lô Răng cùng tôi ngồi tại một quán Phở nổi tiếng của người Việt tại Cabramatta ông gọi tôi

-Dạ anh

-Chú mày TSQ sao nhất thế?

-Dạ là sao?

-Thì chú chọn nghề rờ mông ấy mà, anh thấy đa số TSQ điều chọn Binh chủng thứ dũ

-Dạ họ chọn nhiều Binh chủng như Không Quân,Hải Quân nữa chứ đâu riêng gì về Dù Và TQL hay BÐQ cùng Nha Kỹ Thuật, cũng có nhiều Bác sĩ Quân Y từ TSQ như Bác Sĩ Trần Minh Tùng Bộ Trưởng Y Tế thời Ông Thiệu

-Chú mày khá lắm đối đáp có Logic. Anh kể chú mày nghe năm 1976 bị đày lên Sơn La ngoài Bắc có tiếng Nước Sơn La Ma Vạn Bú nhà Tù khét tiếng do Pháp xây dựng nhưng đã bị đổ nát do bom Mỹ trại tù này chỉ còn những cái nền trơ vơ bây giờ đám tù miền Nam phải che lại dựng lên bằng tranh hay những tấm bạt Nilon của Tàu

-Em có nghe Ba em kể về trại tù này ông bị Pháp nhốt một thời gian ở Sơn La

-Thế Ba Chú là Việt Minh ? Ông Lô Răng hỏi

-Dạ Quốc Dân Đảng cùng hệ với Bác Tam

Ông Lô Răng nghe xong kể tiếp bên ngoài trời Sydney đen kịt thấm lạnh

-Sơn La tháng 11 khi gió bắc thổi về,lạnh thấu xương như Melbourne đến tháng 12 thì nước trong các chậu đóng băng

-He he Melbourne khá hơn nước trong chậu không đến nỗi đóng băng

-Chú mày muốn nghe không anh kể tiếp cứ chèn vào mất hứng

-Nghe theo lời chúng học tập một tháng nhiều ông Sĩ quan mình ỉ y đem theo rất ít đồ ấm vì tưởng mình học tại miền Nam cùng quá là Miền Trung sau khi chúng cho ăn cơm ngon lành đặt từ các Nhà Hàng sang trọng, đúng tụi nó thâm và hay các hàng Thần lơ láo phe ta dính bẫy.Chú mày biết không nằm trên sàng xi măng nó lạnh như nước đá tất cả áo quần trùm vào luôn cả chui vào bao bố đựng gạo vẫn lạnh,lạnh từ trong lòng lạnh ra vì đói

Hồi đó nằm cạnh anh là hai ông một ông Thiết giáp,một ông là nhà Tu Đại Tá Giám Đốc Nha Tuyên úy Phật Giáo? Ông Thiết giáp tốt nghiệp Trường Thiết giáp Saumur của Pháp đánh trận rất hay và ăn chơi rất giỏi

-Câu chuyện dài đang huyền thuyên thì mấy ông trong Cộng Đồng người Việt xuất hiện ông Lô Răng dừng lấy cái Pipe ra nhồi thuốc đi ra ngoài vì trong nhà hàng cấm hút thuốc tôi đứng dậy theo ra nói

-Thôi em về hẹn anh ngày mai kể chuyện tiếp về ông Thầy Tu Đại tá chứ anh kể chuyện mấy ông khác em hơi nản

-Sao Chú nói thế ?

-Dạ họ ăn chơi quá đánh đấm dỡ ẹt lớp chạy, lớp vô tù cả đám rồi còn lấy quần lót vợ ra đội trên đầu ngủ em ngong luôn

-Chú mày chưa vợ chưa biết thông cảm cho đàn anh, chùng nào về lại dưới đó ?

-Em phải nghe hết câu chuyện về ông Thầy Tu rồi về mai gặp nhé

-Ok có gì thì anh viết lại Chú đọc chứ nghe lâu lắm

-Thích anh kể hơn là đọc

Sáng hôm sau y hẹn tôi mò đến quán Phở, đã thấy ông ngồi đó với một vài người tôi chùn chân vì ngại cái mặt của tôi chuyện Kháng Chiến nơi này nhiều người biết và sợ gặp các Nghĩa hữu cũ rất mệt

-Vào đi làm gì mà thập thò thế ông Lô Răng đi ra gọi

-Tôi vào ông đang tiếp tục câu chuyện về trại tù Sơn La và Ma

-Những đêm lạnh tiếng rên của Ma tù thời Pháp chưa siêu thoát họ được chôn vùi trên bãi đất hoang vọng về theo cơn gió ghê rợn

-Anh có chạm mặt với họ chưa? Anh Phúc, một ông ngồi cùng bàn hỏi

-Tôi đối diện với họ khi đi ra nhà xí gặp họ ngồi một nhóm, hỏi tôi viên đá đánh lửa

-Này cậu có đá đánh lửa cho tớ net cái

-Tôi nghe xong lạnh xương sống vì bây giờ đâu có ai dùng nữa biết là Ma tôi đứng đái ngay tại chỗ rồi rửa mặt nhìn lại họ biến mất tôi nghe tiếng nói

-Các cậu nằm đây lâu lắm

Trong trại tù thuốc Lào quý lắm khó tìm ra vậy mà có người tìm đủ mọi cách để đổi lấy kể cả cái quần đùi cũng đem đổi để tìm một chút say mê từ hơi thuốc và phà khói cho đời tù bớt căng thẳng. Ông Thượng tọa Thích Thanh Long thì không thích chúng tôi dùng lá Ngải cứu phơi khô rồi hút ông nói hút mấy thứ đó vào hại phổi mà thật có ông kéo xong buồng cái điếu cày xuống máu mũi chảy ròng ròng hoảng quá không dám hút thứ này nữa Ông Thiết giáp ông lạnh quá nói

-Tai tôi nó muốn rụng rồi ông chọt có sáng kiến dùng hai cái quần lót của vợ trùm lên đầu cho đôi tai đỡ lạnh

Ông Lô Răng nói với ông bạn Thiết giáp

-Trên Thế giới này chắc không có cái nón và mũ nào ly kỳ đến như thế thì ông Thiết giáp nói

-Cho nó ấm hai tai và đỡ nhớ vợ con ông ạ

Lúc này các trại tù còn Ủy ban Quân quản thuộc Bộ Quốc Phòng. Bộ đội canh tù chưa phải Công an nhưng đôi khi họ cũng kiểm tra đột xuất tù cải tạo vào ban đêm. Khi nghe tiếng còi gắt gỏng rít lên là anh em tù phải choàng dậy anh em tù mắt nhắm mắt mở chạy ra sân đứng xếp hàng hai cho Cán bộ kiểm soát. Anh lán trưởng sau khi kiểm điểm số người trong lán đứng nghiêm báo cáo .

-Báo cáo Cán bộ lán 4 trại 1 ba mươi người đủ.

Tên Thượng úy Chính trị viên cầm đèn pin đứng cạnh một anh lính mang Ak rồi hất đầu ra lệnh

-Được cho vào, tù hàng hai lần lược kéo nhau vô lán. Anh bạn tù Thiết giáp của tôi đang còn say ngủ nên đội nguyên cái quần lót của vợ trên đầu không giống ai ra xếp hàng khi anh vừa đi ngang tên Thượng úy, chọt hấn gọi lại

-Anh kia đứng nại,tất cả mọi người vô lán hết chỉ còn anh Thiết giáp đứng lại co ro bên ngoài,anh em lo lắng rắng nghe cuộc nói chuyện bên ngoài

-Cài lầy là cái gì ?

-Dạ cái quần lót

-Ở đâu ra?

-Vợ tôi gửi cho tôi

-Tại sao anh nại đội cái quần lót của Vợ anh?

-Tại vì Trời lạnh quá mà không có mũ

-À anh bôi bác Chế độ phải không ?mai nên nằm việc

Tên Thượng úy VC này được anh em tù đặt tên là Thượng úy không No.Tuần nào sáng thứ hai hẳn cũng lên lớp về đủ mọi thứ chuyện trên trời dưới biển nói thì ngọng nghịu Như một rắng đánh một Rắc . (Iran Iraq)lúc nào cũng giở giọng đỉnh cao trí tuệ loài người

Một hôm trong đề tài an tâm học tập cải tạo y ta nói

-Các anh không no,gia đình các anh không no,nhân rắng không no,đã có đảng và nhà nước no.

Mọi khi hẳn nói trời trắng mây nước gì,tù cũng ậm ừ coi như gác bỏ ngoài tai.

Bữa đó khi vừa nghe y nói không no,đám tù cải tạo bỗng vỗ tay cười ồm lên,y ta khoái nổ banh ta long nhưng sau này có ai thốc mách về chuyện tù cải tạo cười và vỗ tay hẳn giận tím người,nên hành hạ chúng tôi sát ván

Nghe đến đây tôi hết muốn nghe nên tìm cách về ông Lô Rắng biết nên nói

-Chú về anh phải kể có đầu có đuôi chứ đánh trận trên bàn cà phê mà đánh nhanh đánh lẹ không vui

-Tôi gãi đầu nói -Dạ anh

- Em đâu có ý kiến gì nhưng ngồi lâu trong quán kỳ quá

Ông Lô Rắng chợt nhớ ra nên gật đầu

-Thôi mai đi ăn sáng ra Thư viện mình nói tiếp bên trong sách cũng nhiều vừa xem vừa kể chuyện ok

Sáng hôm sau y hẹn tôi ra sớm, thì ông đã đến đầu đường đứng chờ.

Chúng tôi vào Thư viện ông Lô rắng kể tiếp câu chuyện dang dở tôi hỏi ông

-Nghe nói Ông Thầy Tu cầu mưa trong trại tù đúng không anh ?

-Chú hấp tấp từ từ tôi kể chuyện đầu còn có đó câu này tôi học từ ông Đại tá Thầy Tu đó Thư viện vắng người tôi và ông Lô Rắng nhàn hạ tìm chỗ ngồi khuất sau các kệ sách lúc này sách VN ít vài cuốn VN Tiền Phong và Phụ Nữ điển đàn một mớ sách in theo lối photocopy lem nhem nhưng bán rất mắc họ chẳng biết Tác giả là ai và không cần xin phép và trả tiền bản quyền

Ông Lô Rắng kể tiếp -Ông bạn Thiết giáp của anh lên gặp tên Thượng úy không no trở về mặt mày thâm nảo nói

-Cán bộ không no cấm tôi đội cái mũ vô Văn hóa đó và nói

-Anh phải kiểm điểm trước Đảng và Nhân dân tuân thủ nghiêm chỉnh lệnh Cán bộ trại buổi tối ông Thiết giáp ngồi bên ánh đèn lù mù viết kiểm điểm vừa viết vừa run vì đói và lạnh không có mũ che đôi tai chợt ông hàng xóm bên phải của tôi là Thượng Tọa Thích Thanh Long từ từ lên tiếng.

-Đừng có lo rồi đâu có đó nói xong ông lục trong túi xách ra một cái áo nâu dài đưa cho ông Thiết giáp nói

-Quấn cái áo này lên cho ấm rồi ta tính tiếp

-Chúng anh cùng ông Thiết giáp và ông Thầy chung một tổ Tam tam nói theo VC cùng ăn cùng ngủ cùng làm trong đội rau

-Ba chúng tôi phụ trách một khu đất trồng rau bên bờ suối,cạnh Bệnh xá khu B dưới gốc cây lim già, chúng tôi thân với nhau lắm.Được làm với ông Thầy này là điều may mắn lớn Vì ông Thiết giáp và tôi ,từ xưa đến giờ đâu có biết cày cuốc,trồng rau trồng củ ra làm sao.Ông Thượng Tọa già chỉ vẽ cho chúng tôi hết thủy,từ cách cầm cái cuốc cái thế đứng phải như thế nào cuốc hừng hực như trâu đánh bả như tôi là không được

-Cuốc như thế là cuốc lật dành cho việc cuốc ruộng cuốc vườn, nơi này trồng rau là cuốc phải đầm nhẹ nhàng từ tốn như mưa đầm thấm đất.

Cuốc hừng hực như tôi thì sức đâu mà cuốc cả ngày cả buổi ông Cụ còn chỉ cách dùng các loại cuốc thật nhỏ như cái bay của thợ hồ

-Thôi tạm nghỉ anh Phúc mình dạo ra ngoài chút rồi kể tiếp

Bên ngoài trời mưa lâm râm,ông Lô Răng nói hai chúng tôi đi ven vỉa hè tránh mưa

-Mưa thế này làm anh nhớ mưa ngoài Bắc nơi trại tù Sơn La,nhiều lúc anh thấy Ma từ hiện về đứng trong mưa than lạnh và đói,chúng anh cũng đói meo râu nên anh trình bày với cụ Thượng Tọa làm sao để họ Siêu thoát Cụ nói từ từ tôi thấy rồi để mình tính

Ông Cụ giống như một ông nhà quê thuần hậu chất phác,quanh quẩn bên cây lá trong vườn.Ông không lo và không sợ cái gì,ông nói ít cái câu nói thường nghe nơi ông là- Đừng có lo đâu rồi có đó để cho cái việc của ông bạn Thiết giáp đâu có đó, đối phó với anh Thượng úy không No, ông Cụ Thanh Long một ngày Chủ nhật sau đó liền cắt cái vạt áo dài nâu Thượng Tọa của ông lấy vải may cho ông bạn Thiết giáp một cái mũ đội đầu

Bàn tay ông già nua run rẩy nam 1976 Cụ đã 63 mùa Xuân rồi đường kim mũi chỉ thô sơ vụng về nhưng ông bạn Thiết giáp đón cái mũ mà rưng rưng xúc động

Ông Cụ cắt chiếc Đạo y ra may mũ.Ai cũng ngạc nhiên hỏi thì ông Cụ cười đáp thì nó cũng là cái áo thôi mà.

Ông còn tìm vài mảnh đá ra bờ suối mài đục thành những tấm bia đá thô sơ có khắc tên những bạn tù đã chết

-Chú mày biết không ? khi anh cầm mấy miếng mộ bia lên nhìn ông Thượng tọa mắt anh muốn nhòa lệ thì ông Thượng tọa ngó mông ra khoảng rừng núi chập chùng mà nói.

-Thì cũng mong đánh dấu vài năm xương tàn cho họ, mùa lạnh nơi Sơn La nước suối cạn phải lần mò xuống dưới trũng sâu mới múc được nước leo ngược lên bờ đá thì hoa mắt vì đói, thì ông Cụ Thượng Tọa ra tay đi moi khoai mì của trại về cứu đói mấy cái bao tử tù chung tổ của tụi anh,khi tưới xong rau là ông Cụ xách cái bị đi ra lúc thì sắn,khoai lang hay củ Giong tụi anh cứ có ăn đều đặn lúc này tổ anh chỉ còn anh và ông Cụ ông Thiết giáp qua nhóm khác,một hôm moi sắn về ông lúi trong bếp lửa đang lui cui mùi sắn bắt đầu chín bốc mùi thơm thì ông Thượng úy không No đứng phía sau lưng hời nào chẳng hay hẩn như con mèo rình chuột hẩn lên tiếng

-Biết ngay mà cứ vào canh 10 giờ là cái nều lầy có khói.Thượng úy không No đặc chí vì bắt tại trận ông Cụ moi sắn của trại về ăn. Anh không biết nói năng làm sao

-Rồi sao anh kể tiếp đi

-Thì ông Cụ điềm đạm nói với tên Thượng úy không No thế này

-Cán bộ thứ cho anh em chúng tôi đói quá,miệng nói tay vẫn quạt lửa cho củ sắn chín đều,không cuống quýt lo sợ

-Như thế là nà nầu rồi đấy nhá,không phải một lần nhá nói xong Thượng úy không No kiểm soát căn lều chợt y thấy hai cái mộ bia mà ông Cụ vừa đục xong để đó tên

Vũ Văn Sâm mất ngày và Ngô Quý Thuyết mất ngày y đọc xong nhìn ông tù già tóc bạc phơ và anh đang xác xơ ốm đói đứng lo lắng. Hắn đâm ra trầm ngâm rồi đi ra nói

- Sau không được thế nữa nhá, có thể từ trong tận lương tâm con người hẳn thông cảm khi nhìn thấy tấm bia bằng đá hay phong thái Đại hùng Đại lực đại từ bi của ông Cụ Thượng Tọa đã khơi lại chút tình người trong tên Thượng úy ưa hăm hù đầy đọa tù nhân này bỏ qua cho chúng tôi
- À em nghe vụ cầu mưa và Ma của anh nữa mà.Cụ cầu mưa có thật không anh Lô Răng
- Thôi nhá mai anh kể tiếp giờ trưa rồi Chú mày thả tao trước Ga dùm tao lên Bankstown chút mai gặp tao kể nốt để chú có đề tài mà nói dóc

Tôi lại gặp ông Lô Răng háo hức nghe ông kể tiếp câu chuyện dang dở

- Mùa hè năm 1980 là mùa Hè nóng kinh khủng của thập niên tại miền Bắc Trại giam ba sao.Nam Hà nóng quá mức ngay cả về đêm những tù nhân VNCH như trong một chảo dầu,mồ hôi nhễ nhại ai cũng mình trần quần cái khố che phần dưới.Chú mày biết mà phần thì đói phần thì nóng,tù nhân như những con cá khô trơ xương nằm trong cái chảo gang,ông Lô Răng nhấn mạnh với tôi
- Thì anh kể đi cứ nhỡn nhỡn hoài chờ em chút em chạy sang kia mua nước Mía pha Dâu tây cho anh thấm giọng bắt trốn kể tiếp
- Ha ha Chú mày biết điều lắm anh đang khô cổ,giờ này mà có một bi bô vào nòng cái Tẩu kéo một hơi đã lắm
- Tôi đem về hai ly nước Mía loại Mía làm đường ngọt lịm nhưng không thơm may mà có trái Dâu nên mùi dễ chịu
- Anh nghiện thuốc Lào quá Chú mày
- Trời hôi lắm mà tìm đâu ra đi tìm mấy ông Bắc dạt vòm ngoại dưới Marrickville may ra có

Ông Lô Răng tiếp tục về cái nóng của trại giam Ba Sao ngoài Bắc

- Cái nóng kinh người tất cả giếng nước muốn cạn,đất nứt nẻ mà phải đi lao động nhưng tù đâm ra lì cứ chui vào lùm cây mà trốn nắng,mặt trời dội lửa xuống cánh đồng trâu bò cũng không chịu nổi trời đứng gió không có một bóng chim,buổi trưa sau khi ngủ trưa đám tù thấy ông Thượng Tọa nhà mình đang ngồi trong tư thế Kiết già giữa sân chúng tao tưởng ông bị Thượng úy No phạt đâm ra lo lắng sợ ông chịu không nổi sức nóng như lò Bát Quái của Thái Thượng Lão Quân nấu Linh đơn

Nhưng không Thầy đang cầu mưa trong trại cũng có mấy Linh mục Công giáo lo âu nhìn ra,sau vài ngày như thế thì một hôm gió nhẹ và mây đen kéo đến.Sấm chớp nổi lên và từng giọt mưa như nước Cam lồ rơi từ từ rồi ào xuống như một rừng nước tù mừng và tụi Cán bộ cũng mừng anh Thượng úy không No vui hết cỡ từ đó hẳn kính phục Thầy hơn

- Thật ra nếu Thầy ra đi thì đã có hai Tòa Đại sứ Là Úc và Đài loan đến đến đưa Thầy đi nhưng ông từ chối và bước chân vào nơi tù đầy.Những ngày làm việc với tụi Cộng sản họ biểu ông khai việc ông làm trong Nha Tuyên úy Phật giáo,ông chỉ viết bài Kinh Bát Nhã đêm nọ,lần nào cũng thế tụi Cán bộ đập bàn quát mắng thì Thầy từ tốn nói
- Đấy mấy ông bảo khai báo thì tôi khai báo công việc tôi làm là như thế mỗi ngày
- Anh bố láo ương ngạnh, làm như thế mà mang đến hàm Đại Tá Ngụy
- À chức vụ đó thì họ phong cho tôi để trông nom về mặt Tinh thần cho lính chứ có giết ai mà lên chức đâu Cán bộ

Sau nhiều lần tụi Cán bộ chào thua.Thấy vẫn ung dung trong tù như ngoài đời, khổ cực chắc Thầy đã quen

-Chú mày biết không nhân cách đạo đức Thầy rất lớn nên mấy Linh mục cùng tù rất kính phục mấy ông Tuyên úy sống chung với nhau như anh em,có một hôm ông dùng tấm áo cà sa của mình đắp cho một đứa bé chăn trâu thấm lạnh ôm nó vào lòng đem về trại tù thì tụi Cán bộ không cho nên Thầy đành để lại ngoài bìa trại cho luôn cái áo Nâu sòng còn lành lặn của mình về trại run lập cập thì ông Cha đưa cho Thầy cái áo Chùng đen của Cha,ông cười nói thôi ! hôm nay tôi nhận cái áo này làm Linh mục luôn, cả lán cùng cười. Ngưng một chút ông Lô Răng,lấy tẩu thuốc ra nhồi cái Tẩu Dunhill thật đẹp đầu mạ vàng,ông rít một hơi rồi phả khói lên trời một cách thích thú

-Chú mày làm một bi nhé

-Thôi em không hút thuốc cám ơn anh

-Có bị đi Cải tạo không? ông Lô Răng chọt hỏi

-Dạ có một niên thừa anh

-Ha ha chỉ một giấc ngủ trưa trong tù của tao rồi ông uống hết ly nước Mía đứng dậy

-Tôi biết đã hết giờ nên đưa ông về hẹn mai gặp tiếp

Sáng hôm sau tôi đến trễ vì ngủ quên ông Lô Răng chờ không phiền trách vì bên ông có vài ông cựu lính đang đấu hót

-Các ông ngồi nghe nhé để tôi kể tiếp về ông Thầy Thích Thanh Long cho Chú em này nghe nốt

Ông Lô Răng kể tiếp,trong thời gian bị giam thì có hai ông Sư Quốc doanh đến gặp Thầy ngay trại giam 3 sao là ông Thiện Siêu và ông Minh Nguyệt vào chiêu dụ Thầy ủng hộ Phật giáo Quốc doanh nằm trong Ủy ban Tôn giáo nhà nước Cộng sản thuộc Mặt trận Tổ Quốc.Thầy Thích Thanh Long từ chối Thầy đứng dậy bỏ vào trại

Thầy chia bùi sẻ ngọt với đồng tù,khi có quà thăm nuôi của vợ chồng người Bắc đạo Công giáo gửi ra Bắc cho Thầy vài tán đường đen móng trâu rất quý trong hoàn cảnh tù đầy thì ông chia hết,hai vợ chồng này chạy Taxi ở gần Chùa Giác Ngạn ưa gây nhau đánh nhau như cơm bữa Thầy khuyên nhủ nên trở lại hòa nhã êm ấm nên mang ơn Thầy họ coi Thầy như người Cha cho đến năm 1987 thì tụi Cán bộ Bộ Nội vụ ra hỏi Cung Thầy lúc này họ gọi bằng Thầy một cách tôn kính không gọi bằng anh hay ông nữa chúng nói

- Thầy làm đơn xin Nhà nước khoan hồng và nhận tội đi chúng tôi cứu xét cho Thầy ra thì Thầy nói

-Các ông cứ thả hết các Đại đức Tuyên úy ra đi, họ chẳng có tội tất cả họ làm theo chỉ thị của tôi muốn giữ tôi trong tù bao lâu cũng được

-Ha ha rồi chú em biết sao không ?

Cuối cùng chúng chịu thua thả Thầy về miền Nam giam tại Nhà tù Chí Hòa, ngày Thầy ra khỏi khám Chí Hòa Phật tử đến đón quý hai bên đường đông nghịt khiến tụi Cộng sản ngỡ ngàng

Ông Thầy hiền lành có nụ cười nhà quê về lại Chùa Giác Ngạn ẩn tu cho đến ngày Viên tịch năm 1991 có để lại bài Thơ Đá nở Hoa

Nhớ nhau,xin nhớ tình Dân Tộc

Lẳng lẳng mà xem đá nở Hoa

-Bài thơ này Thầy tặng cho anh trước khi đổi đi trại khác

-Đây là hai câu Sấm đấy Chú biết không ?

-Năm 1990 Anh đến thăm ông Thầy tại Chùa Giác Ngạn thì ông nói

-Đó ông thấy chưa ? lúc Liên bang Xô viết sụp đổ thì Đá nở hoa rồi đó

-Đá nẻ Hoa là điềm lạ ông ạ,tôi đoán là sẽ thay đổi thôi nhưng CS vẫn còn bám trên mảnh đất này đến hết năm 2030 mới có biến chuyển tốt lời ông Cụ còn vang bên tai anh đến hôm nay .

Thầy Thích Thanh Long từng chăm sóc cho các tù nhân bệnh vực các Linh mục đồng tù, tấm lòng Nhân ái của Thầy nhiều Linh mục kính trọng dù không bị tù chung nhưng các Linh mục vẫn đến thăm Thầy tại Chùa Giác Ngạn,và Thầy vẫn đi thăm các tù nhân tại trại tù Hàm Tân sau ngày Thầy ra tù. Thầy dù bệnh khi cần thì Thầy đi xe đạp ôm do một Chú Tiểu chở không xe hơi không tàng lộng không màu mè,dù nhiều đệ tử sẵn sàng cung cấp xe hơi cho Thầy nhưng Thầy từ chối,lúc này Thầy bị căn bệnh Ung thư xương bàn tọa ngồi và đi đứng khó khăn lắm.

-Khi anh đi Úc anh có ghé thăm Thầy không ?

-Có năm 1991 hai Vợ Chồng anh đến từ giả lúc này ông bị đau nặng ông nằm nơi hậu liêu nói

-Gặp hai Ông Bà hôm nay là tôi vui trong bụng rồi;

Và ông đích thân làm lễ Quy Y cho hai Vợ Chồng anh

Anh nói- Vài năm nữa Chúng tôi về thăm Cụ ông chỉ nắm tay anh rồi nói

-A Di đà Phật như một lời tiễn biệt cuối cùng, cuối năm 1991 Cụ mất thọ 78 tuổi đám Tang Cụ rất đông người đưa tiễn dài hơn cây số có cả Cán bộ Cộng sản

Nói xong ông ký giả Lô Răng đứng lên nhìn lên bầu trời chắc tìm một vì sao sáng giữa ban ngày là Thầy Thích Thanh Long mà năm nào ông Lô Răng cũng làm mâm cơm chay đám giỗ vì Thầy không có Thân nhân một ai,còn vợ chồng người hàng xóm họ Công giáo ở VN không giỗ được cho Cụ được.

Trời đã trưa tôi chia tay ông Phan Lạc Phúc về lại Melbourne từ năm 1993 đến hôm nay vô tình đọc lại các bài viết của ông Cho bạn bè gần xa mới nhớ và viết lại để nhớ Ông Lô Răng và Ông Thầy Thích Thanh Long một vị Chân tu bây giờ không tìm đâu ra một vị như Thầy, Lời Thầy tiên đoán CSVN vẫn còn bám cái Chủ Thuyết Ngoại lai Mác Lê, cho đến năm 2030 mới có thay đổi. Hy vọng nếu đúng thì đáng mừng ./

Phan Nhật Bắc

Australia 2022

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN VỚI HƠN 10000 TÁC PHẨM